

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

appellante,

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/44181 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 11 mei 2007 in
het geding tussen:**

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 augustus 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 11 mei 2007, verzonden op 14 mei 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 21 juni 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Schuyt
Lid van de enkelvoudige kamer

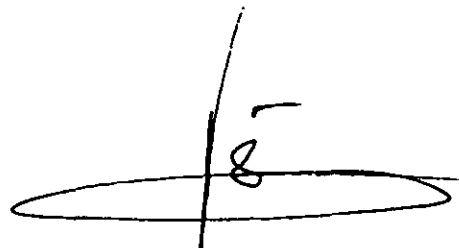
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 11 juli 2007

210

Verzonden: **11 JULI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/44181

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 11 mei 2007

inzake

nationaliteit Iraakse,
verblijvende te
eiseres,
gemachtigde mr. C.F. Roza,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. L.M.A. Hansen.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de Minister van Justitie.

Bij besluit van 16 augustus 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiseres tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiseres beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 16 februari 2007, waar eiseres is verschenen in persoon, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde. Als tolk was aanwezig H. Chabbou.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 16 augustus 2006 in rechte stand kan houden.
2. Ter onderbouwing van haar aanvraag en beroep heeft eiseres - kort samengevat - het volgende aangevoerd.

Eiseres is afkomstig uit _____ gelegen in Irak, en behoort tot de Soennitische bevolkingsgroep. De vader van eiseres was familie van _____ een _____

vooraanstaand lid van het regime van Saddam Hoessein. Eiseres' vader was (voor zijn overlijden) een brigadelid van de Baath-partij. In mei 2003 – na de val van het regime van Saddam Hoessein – werd het ouderlijk huis van eiseres bestormd door Amerikaanse troepen. In het huis woonden ook eiseres tante, haar man en zoon. De Amerikanen wilden weten waar verbleef. Bij de inval werden documenten van eiseres' vader in beslag genomen, waaronder een foto waarop eiseres' vader met stond. De broer van eiseres (en de man van haar tante () werden bij de inval aangehouden door de Amerikanen. werd daarbij ernstig mishandeld. Na de vrijlating van en in november 2003, verrichte het Iraakse leger en de Iraakse politie huiszoeking in het ouderlijk huis van eiseres. Eiseres en haar familie werden ervan beschuldigd familie te zijn van Na zijn vrijlating vertrok naar de Verenigde Arabische Emiraten omdat hij tijdens het regime van Saddam Hoessein werkzaam was voor het Ministerie van Buitenlandse Zaken. – die tekenaar was en een eigen fotostudio had – kreeg na zijn vrijlating problemen met de mensen van de “Hoge Raad van de Islamitische Revolutie” (een sjiiitische partij), omdat hij weigerde pamfletten voor hen te maken. Nadat hij door hen was mishandeld, wilde hij aangifte doen bij de politie, maar volgens de politie kon dat niet omdat de leden van de “Hoge Raad van de Islamitische Revolutie” eerlijke mensen waren. Een dag later – op 2 juli 2005 – werd de fotostudio van in brand gestoken. ging opnieuw naar het politiebureau om aangifte te doen. Er werd nu wel een aangifte opgenomen, maar moest de volgende dag terugkomen om met de officier te praten. Dat deed hij vervolgens ook, maar omdat de politie geheel bestaat uit sjiiiten heeft hij uiteindelijk besloten de zaak niet door te zetten. In die dagen werd ook het huis van eiseres beschoten. Eiseres vermoed door leden van de “Hoge Raad van de Islamitische Revolutie”. Daarop besloten eiseres en haar broer hun land te verlaten. Zij werden opgehaald door hun oom, bij wie zij verbleven totdat het vertrek was geregeld.

3. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000. Verweerder hecht geen geloof aan het asielrelaas van eiseres.

4. Eiseres heeft zich in beroep – onder verwijzing naar hetgeen reeds in de zienswijze is aangevoerd – op het standpunt gesteld dat de verklaringen die zij heeft gegeven over het ontbreken van documenten consistent en geloofwaardig zijn en in overeenstemming met hetgeen algemeen bekend. Er was wel degelijk sprake van dwang waartegen eiseres geen weerstand kon en hoefde te bieden. Haar broer en zwager dwongen eiseres om de documenten aan haar broer te geven. De reisagent gaf aan dat hij eiseres niet zou meenemen als zij haar documenten zou meenemen. De documenten die tijdens de reis gebruikt zijn waren van de reisagent en vals. Eiseres had geen mogelijkheid om die van de reisagent af te nemen en hier te overleggen. Bij aanvullende gronden van 5 december 2006 is ten aanzien van dit punt nog aangevoerd dat eiseres een originele identiteitskaart heeft overgelegd en dat zo'n kaart alleen aan Irakezen wordt afgegeven zodat ook de Iraakse nationaliteit vaststaat. Daarmee is een zeer belangrijk deel van de bestreden beschikking ongemotiveerd nu daar niets over is gezegd, aldus eiseres. De reisroute is volgens eiseres overigens volstrekt logisch en het kan haar onder de gegeven omstandigheden niet worden verweten details niet in zich opgenomen te hebben dan wel niets aan bewijs van de reis te hebben. Eiseres bestrijdt voorts dat haar asielrelaas als ongeloofwaardig dient te worden aangemerkt. Gezien de huidige

veiligheids situatie in Irak, is hetgeen eiseres naar voren heeft gebracht over het risico dat zij loopt als gevolg van het verleden van haar vader en haar broer aannemelijk. Een beroep op de algemene situatie is in het geval van Irak wel degelijk een voldoende onderbouwing, aldus eiseres. Weliswaar kan eiseres niet bewijzen dat de Hoge Raad van de Islamitische Revolutie in Irak onder leiding van Abdulaziz Al Hakim de aanslag op haar huis heeft gepleegd, maar dat kan in redelijkheid ook niet van haar worden verwacht. Dat deze groep haar broer heeft bedreigd en op dezelfde dag van de aangifte tegen hen de aanslag is gepleegd, maakt dat eiseres mocht concluderen dat deze groepering er achter zat. Het geweld in Irak wordt steeds meer een strijd tussen de soennieten en sjiieten. Volgens eiseres is het normaal in Irak dat als men een gezochte persoon niet kan vinden, men zich tot de andere familieleden richt. Voorts heeft eiseres in beroep betoogd dat zij een buitenechtelijk kind in Nederland heeft gekregen, hetgeen er toe leidt dat zij bij terugkeer het risico loopt top een onmenselijke behandeling of bestraffing in de zin van artikel 3 van het EVRM. Haar familie zal dit kind en het feit dat zij dit kind heeft gekregen van een man waarmee zij niet gehuwd was nimmer accepteren en zij vreest na terugkeer dan ook te worden blootgesteld aan eerwraak van haar eigen familie. Uit het ambtsbericht van Buitenlandse Zaken over Irak van april 2006 blijkt dat eerwraak overal in Irak voorkomt en dat de autoriteiten hiertegen geen bescherming kunnen bieden. Volgens eiseres dient de positie van haar kind te worden meegenomen bij de beoordeling, nu dit niet eerst in beroep bekend is geworden. Ten slotte heeft eiseres een beroep gedaan op toelating op grond van categoriale bescherming.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 kan worden verleend in de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gevallen.

7. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. De rechtbank dient zich dan ook bij haar oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een vreemdeling te beperken tot het oordeel of verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas niet geloofwaardig is.

8. Uit voornoemde jurisprudentie kan voorts worden opgemaakt dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kan stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden bezien.

9. Ingevolge paragraaf C1/5.8.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) is, indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van de elementen identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas documenten ontbreken en dat dit is toe te rekenen aan de asielzoeker, dit reeds voldoende voor de algemene conclusie dat sprake is van het 'toerekenbaar ontbreken van documenten'.

10. Verweerder heeft zich in de besluitvorming in de eerste plaats gemotiveerd op het standpunt gesteld dat eiseres toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ter vaststelling

van haar identiteit, nationaliteit en reisroute. Ten aanzien van het ontbreken van reisdocumenten heeft verweerder opgemerkt dat eiseres geen enkel formeel dan wel indicatief bewijs heeft overgelegd om haar reisroute te kunnen onderbouwen, terwijl dat redelijkerwijs wel van haar mocht worden verwacht. Evenmin heeft eiseres volgens verweerder haar reisverhaal aannemelijk gemaakt door het afleggen van gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen. Eiseres is immers niet in staat gebleken informatie te verschaffen over eenvoudige zaken als de plaatsen en landen waardoor zij is gekomen en de personalia waarop zij is gereisd. De verklaring van eiseres dat zij een en ander niet weet en het paspoort slechts kort in handen heeft gehad, acht verweerder ontoereikend voor een ander oordeel. Derhalve heeft eiseres onvoldoende meegewerkt aan de vaststelling van de door haar beweerdelijk afgelegde reisroute, aldus verweerder.

11. Gelet op de daaraan ten grondslag gelegde motivering is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van reisdocumenten haar niet kan worden toegerekend. Voor zover eiseres heeft willen betogen dat zij in dit verband afhankelijk was van haar reisagent, wijst de rechtbank erop dat volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (onder meer 8 oktober 2002, JV 2002/414 en 23 januari 2004, JV 2004/104) de afhankelijkheid van de reisagent niet kan afdoen aan de eigen verantwoordelijkheid van eiseres voor de onderbouwing – waar mogelijk – van het reisverhaal. Er bestaat geen aanleiding om daarover in casu anders te oordelen. In hetgeen eiseres in dit verband bij aanvullende beroepsgronden van 5 december 2006 nog heeft betoogd, namelijk dat de reisroute volstrekt logisch is, dat zij afhankelijk was van het haar onbekende Europees schrift en dat haar niets werd verteld, alsmede dat zij onder spanning stond, ziet de rechtbank geen aanleiding om tot een andersluidend oordeel te komen.

12. Nu verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van reisdocumenten haar niet kan worden toegerekend, is reeds hierom op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eiseres en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

13. Gelet op het bepaalde in paragraaf C1/5.8.3 van de Vc 2000 behoeft de vraag of eiseres ook toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd om haar identiteit en nationaliteit te kunnen vaststellen geen verdere bespreking. Hetgeen door partijen in dit verband naar voren is gebracht zal dan ook buiten beschouwing worden gelaten.

14. Indien, zoals in casu het geval is, sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden.

15. Volgens verweerder is van een positieve overtuigingskracht als hiervoor bedoeld in het geval van eiseres geen sprake. Weliswaar wordt eiseres gevolgd in de door haar aan haar asielrelaas ten grondslag gelegde feiten, maar uit het bestreden besluit blijkt dat verweerder het realiteitsgehalte van de aan deze feiten ontleende vermoedens en verklaringen van derden niet plausibel acht en dat als gevolg daarvan het hele asielrelaas ongeloofwaardig wordt geacht. Ter nadere onderbouwing van dit standpunt heeft verweerder overwogen dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij vanwege de problemen van haar broer met de islamieten heeft te vrezen voor vervolging in de zin van het Verdrag. Uit het relaas van

eiseres is immers gebleken dat het haar broer was die problemen had met deze Islamitische groepering en niet is gesteld of gebleken dat eiseres persoonlijk door deze groepering is benaderd dan wel bedreigd. Weliswaar stelt eiseres dat de woning door islamieten is beschoten, maar dat dit door deze personen is gebeurd baseert zij in de eerste plaats op vermoedens. Daarnaast is overwogen dat deze beschieting het gevolg zou zijn geweest van de problemen van haar broer en niet tegen haar persoonlijk was gericht. Eiseres heeft geenszins aannemelijk gemaakt dat zij bij terugkeer van deze mensen problemen zal gaan ondervinden. Hetgeen eiseres in de zienswijze op dit punt heeft aangevoerd, namelijk dat het normaal is dat er familieleden van tegenstanders in Irak worden ontvoerd en vrouwen worden verkracht, alsmede dat heel haar familie in één woning woont en als één tegenstander wordt beschouwd, waardoor eiseres door de problemen van haar broer gevaar loopt omdat er op de woning is geschoten, wordt door verweerder niet gevolgd. Eiseres heeft haar verklaringen niet nader onderbouwd en zij kan terzake voorts ook anderszins niet overtuigen, aldus verweerder. Een beroep op de algemene situatie in Irak is hiervoor ontoereikend. Daarnaast baseert eiseres haar verklaringen op vermoedens nu zij niet eens weet wie er op de woning heeft geschoten, waardoor het speculatie is dat dit dezelfde groepering is die haar broer heeft bedreigd. Tevens geeft eiseres aan dat het haar broer is die problemen heeft met de terroristen. Het feit dat eiseres en haar broer onder één dak wonen is onvoldoende om aannemelijk te achten dat eiseres ook te vrezen heeft voor vervolging van deze terroristen.

Evenmin is volgens verweerder aannemelijk gemaakt dat eiseres vanwege de problemen met de Amerikanen (arrestatie broer en oom in 2003) en de Iraakse politie vanwege haar gestelde familierelatie heeft te vrezen voor vervolging. In de eerste plaats is niet gesteld en gebleken dat deze problemen voor haar een aanleiding waren om haar land te verlaten. Weliswaar werd de ouderlijke woning van eiseres destijds regelmatig door de politie ingevallen, maar nu niet is gebleken van een specifieke aandacht voor eiseres, is haar vrees terzake niet aannemelijk gemaakt, aldus verweerder. Eiseres is zelf nimmer meegenomen, ondervraagd of gearresteerd geweest. Evenmin is aannemelijk gemaakt dat eiseres vanwege haar gestelde familierelatie met bekende personen – die zij niet nader onderbouwd heeft – heeft te vrezen voor vervolging. Ook hier is niet gebleken van een specifiek op haar persoon gerichte negatieve aandacht van welke zijde dan ook. Hetgeen eiseres in dit verband in de zienswijze naar voren heeft gebracht inzake haar familiale banden, toegedichte politieke overtuiging en haar geloof kan reeds niet worden gevolgd nu dit niet nader is onderbouwd, aldus verweerder. Bovendien baseert eiseres zich op dit punt volgens verweerder slechts op vermoedens en op de algemene situatie in Irak. De stelling dat er onvoldoende verband wordt gelegd tussen de gebeurtenissen die aanleiding zijn geweest voor haar vertrek en het feit dat haar familie in het verleden bekend was als aanhanger van Saddam Hoessein en haar oom een belangrijke functionaris was onder het regime van Saddam Hoessein, laat naar de mening van verweerder onverlet dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij daadwerkelijk persoonlijk te vrezen heeft voor vervolging.

16. Naar het oordeel van de rechtbank bestaat er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich op basis van al het voorgaande – in onderlinge samenhang bezien – niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiseres niet geloofwaardig is, zodat eiseres op basis daarvan niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Hetgeen eiseres in beroep heeft aangevoerd werpt geen zodanig ander licht op de zaak dat bij de aan de rechtbank toekomende marginale toetsing moet worden geconcludeerd dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht mist.

17. Voor zover eiseres zich op het standpunt stelt dat zij op grond van de algemene situatie in Irak in aanmerking dient te komen voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a of b, van de Vw 2000, overweegt de rechtbank dat een beroep op de algemene situatie ontoereikend is voor toelating op voornoemde gronden.

18. Ten aanzien van de eerst in beroep naar voren gebrachte stelling dat eiseres een buitenechtelijk kind in Nederland heeft gekregen, hetgeen er toe leidt dat zij bij terugkeer het risico loopt op een onmenselijke behandeling of bestraffing in de zin van artikel 3 van het EVRM, overweegt de rechtbank als volgt.

19. Vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) is dat ook indien gesteld wordt dat terugkeer naar een land leidt tot schending van artikel 3 van het EVRM, in de regel moet worden voldaan aan de in het nationale recht neergelegde procedureregels, welke er toe dienen de autoriteiten in staat te stellen aanvragen om een verblijfsvergunning op ordelijke wijze af te doen. De artikelen 4:2 van de Awb en 31, eerste lid, van de Vw 2000 behelzen zodanige regels. Deze strekken er toe dat de aanvrager de feiten en omstandigheden, waarop hij zijn aanvraag baseert, in het kader van de besluitvorming door het bestuur moet stellen en aannemelijk maken. Slechts onder bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden kan de noodzaak bestaan om de regels niet onverkort tegen te werpen (arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens; hierna: het EHRM, van 19 februari 1998 in de zaak tegen Nederland, JV 1998/45).

20. Uit de gedingstukken blijkt dat eiseres op 13 mei 2006, derhalve nog vóór het uitbrengen van het voornemen, in Nederland is bevallen van haar zoon. Eiseres heeft in die fase noch in de zienswijze naar aanleiding van het voornemen haar aanvraag af te wijzen, aangevoerd dat zij hierdoor bij terugkeer het risico loopt op een onmenselijke behandeling of bestraffing in de zin van artikel 3 van het EVRM. Eerst in beroep heeft zij dit gesteld ten betoge dat haar ten onrechte geen vergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 is verleend. Verweerder heeft dit element aldus niet in de besluitvorming kunnen betrekken. Het betreft geen feit of omstandigheid, als bedoeld in artikel 83 van de Vw 2000, omdat gesteld noch gebleken is dat eiseres het gestelde niet eerder naar voren heeft kunnen brengen. Nu evenmin is gebleken van bijzondere feiten en omstandigheden, als bedoeld in voormelde uitspraak van het EHRM, kan deze stelling niet worden betrokken bij de beoordeling van het onderhavige beroep.

21. Ten aanzien van het beroep van eiseres op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, overweegt de rechtbank als volgt.

22. Eiseres doet een beroep op een te voeren categoriaal beschermingsbeleid voor Centraal – Irak. De rechtbank stelt vast dat het beleid van categoriale bescherming ten aanzien van asielzoekers uit Centraal-Irak ten tijde van het bestreden besluit van 16 augustus 2006 reeds was beëindigd. Bij uitspraak van 3 juli 2006, 200602792/1, heeft de Afdeling geoordeeld dat er geen grond is voor het oordeel dat verweerder zich mede in het licht van het in andere EU-landen terzake gevoerde beleid niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de algehele situatie in Centraal-Irak niet zodanig is, dat een beleid van categoriale bescherming dient te worden gevoerd. Voorts heeft de Afdeling bij uitspraak van 22 november 2006 (JV 2007, 37) overwogen dat geen grond bestaat voor het oordeel dat

verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de algehele situatie in Centraal-Irak, beschreven in het ambtsbericht van 27 april 2006, niet dusdanig is veranderd ten opzichte van de in het ambtsbericht van 15 december 2005 beschreven situatie, dat wederom een beleid van categoriale bescherming dient te worden gevoerd. Gelet hierop kan het in dit kader door eiseres aangevoerde door de rechtbank niet worden gevolgd en kan verweerders besluit om eiseres niet in aanmerking te brengen voor toelating op de grond bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d van de Vw 2000 de rechterlijke toetsing doorstaan.

23. Gezien het voorgaande komt eiseres niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29 Vw 2000 genoemde gronden.

24. In hetgeen overigens is aangevoerd ziet de rechtbank evenmin grond voor vernietiging van het bestreden besluit.

25. Het beroep is derhalve ongegrond.

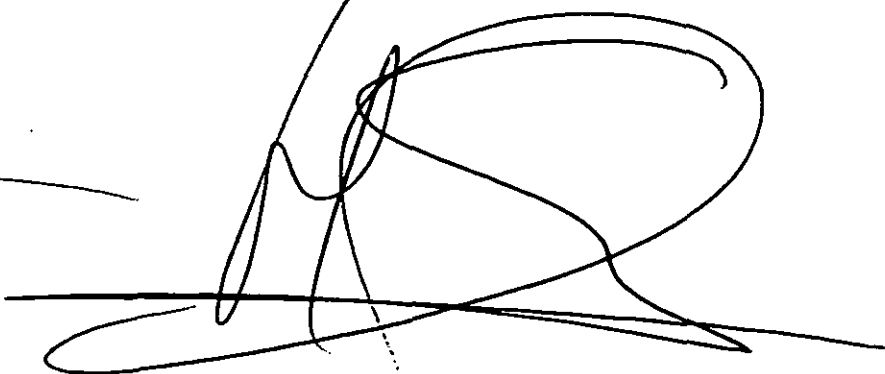
26. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. H. Benek als rechter en uitgesproken in het openbaar in
tegenwoordigheid van H.J. Renders als griffier op 11 mei 2007.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

~~VOOR KUNST KONFERM~~
~~De griffier van~~
~~de Rechtbank~~
~~sectie bestuursrecht~~
~~te 's-Hertogenbosch~~

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

14 MEI 2007

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 7 JUN 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: OO:	PAR:

Toevoeging is gevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand

*Fax binnengekomen op
6 juni 07*

*Aan de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG*

Hoger beroep ingevolge de Vreemdelingenwet 2000

geboren op _____ van Iraakse nationaliteit, wonende althans verblijvende te _____ en te dezen vertegenwoordigd door en domicilie kiezende bij haar advocaat mr. C.F. Roza, advocaat en procureur te Zwolle, kantoorhoudende aan het Van Nahuysplein 17 te Zwolle (8011 NC), telefoon: 038-4216191, telefax: 038-4222371, die voorts verklaart door appellante tot het instellen van dit hoger beroep tegen de beslissing van 11 mei 2007, verzonden op 14 mei 2007 van de rechtbank 's-Gravenhage, z.p. 's-Hertogenbosch (registratienummer AWB 06/44181 bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd, zulks conform artikel 70 van de vreemdelingenwet, geeft het navolgende te kennen:

Appellante heeft op 11 september 2006 tijdig beroep ingevolge de vreemdelingenwet ingesteld bij de rechtbank 's Gravenhage tegen de beslissing van 16 augustus 2006 van de Minister voor vreemdelingenzaken en Integratie (Immigratie en Naturalisatiedienst/ Staatssecretaris van Justitie) houdende die beslissing in dat haar aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) is afgewezen.

Bij uitspraak d.d. 11 mei 2007 (registratienummer AWB 06/44181) heeft de rechtbank 's-Gravenhage, z.p. 's-Hertogenbosch, dit beroep geheel ongegrond verklaard, welke uitspraak appellante, althans haar gemachtigde, op 14 mei 2007 is toegezonden. Een afschrift van deze uitspraak en de pleitnotitie bij de rechtbank is bijgevoegd.

Appellante kan zich niet verenigen met deze uitspraak van de rechtbank en komt daartegen bij uw afdeling in hoger beroep.

Appellante voert ter onderbouwing van haar hoger beroep de volgende grieven aan tegen genoemde uitspraak:

Grief 1

Ten onrechte heeft de rechtbank 's Gravenhage, zp 's Hertogenbosch, in de beslissing van 11 mei 2007, verzonden op 14 mei 2007 (AWB 06/44181) overwogen:

“Verweerder heeft zich in de besluitvorming in de eerste plaats gemotiveerd en op het standpunt gesteld dat eiseres toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ter vaststelling van haar identiteit, nationaliteit en reisroute. Ten aanzien van het ontbreken van reisdocumenten heeft verweerder opgemerkt dat eiseres geen enkel formeel dan wel indicatief bewijs heeft overgelegd om haar reisroute te kunnen onderbouwen, terwijl dat redelijkerwijs wel van haar mocht worden verwacht. Evenmin heeft eiseres volgens verweerder haar reisverhaal aannemelijk gemaakt door het afleggen van gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen. Eiseres is immers niet in staat gebleken informatie te verschaffen over eenvoudige zaken als de plaatsen en landen waardoor zij is gekomen en de personalia waarop zij is gereisd. De verklaring van eiseres dat zij één en ander niet weet en het paspoort slechts kort in handen heeft gehad, acht verweerder ontoereikend voor een ander oordeel. Derhalve heeft eiseres onvoldoende meegewerkt aan de vaststelling van de door haar beweerdelijk afgelegde reisroute, aldus verweerder.

Gelet op de daaraan ten grondslag gelegde motivering is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van reisdocumenten haar niet kan worden toegerekend. Voor zover eiseres heeft willen betogen dat zij in dit verband afhankelijk was van haar reisagent, wijst de rechtbank erop dat volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtpraak van de Raad van State (onder meer 8 oktober 2002, Jv 2002/414 en 23 januari 2004, Jv 2004/104) de afhankelijkheid van de reisagent niet kan afdoen aan de eigen verantwoordelijkheid van eiseres voor de onderbouwing, waar mogelijk, van het reisverhaal. Er bestaat geen aanleiding om daarover in casu anders te oordelen. In hetgeen eiseres in dit verband bij aanvullende beroepsgronden van 5 december 2006 nog heeft betoogd, namelijk dat de reisroute volstrekt logisch is, dat zij afhankelijk was van het haar onbekende Europees schrift en dat haar niets werd verteld, alsmede dat zij onder spanning stond, ziet de rechtbank geen aanleiding om tot een andersluidend oordeel te komen.

Nu verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van reisdocumenten haar niet kan worden toegerekend, is reeds hierom op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eiseres en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Gelet op het bepaalde in paragraaf C1/5.8.3. van de Vc 2000 behoeft de vraag of eiseres ook toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd om haar identiteit en nationaliteit te kunnen vaststellen geen verdere bespreking. Hetgeen door partijen in dit verband naar voren is gebracht zal dan ook buiten beschouwing worden gelaten”.

Toelichting

Primair stelt appellante voorop dat het ontbreken van documenten etc. haar niet toegerekend kan worden en dat terzake de vaststaande feiten zoals door de rechtbank vastgesteld en de conclusie en overweging terzake van de rechtbank de bestreden beslissing niet kan dragen waarbij komt dat, zoals hierna zal blijken, de beslissing in wezen innerlijk tegenstrijdig is nu het verhaal geloofwaardig wordt geacht en dus een positieve overtuigingskracht heeft maar de zwaarwegendheid wordt beoordeeld in het kader van de positieve overtuigingskracht. Dit kan alleen maar begrepen worden door het geheel van de feiten en overwegingen te bezien.

In het voornemen stond:

“De reden die betrokkene heeft aangevoerd voor het feit dat zij haar paspoort en nationaliteitsverklaring niet heeft overgelegd, doet hieraan niet af en moet als onvoldoende van de hand worden gewezen. Hiertoe wordt het volgende overwogen. Betrokkene heeft verklaard dat zij haar paspoort en nationaliteitsverklaring in Turkije in opdracht van de reisagent heeft achtergelaten bij haar broer. Nu betrokkene zich op dat moment reeds in een land bevond, alwaar de bescherming van de betreffende autoriteiten kon worden ingeroepen, is deze omstandigheid aan betrokkene toe te rekenen. Van betrokkene kon en mocht immers worden verlangd dat zij direct de bescherming van de betreffende autoriteiten had ingeroepen, onder gelijktijdige overlegging van alle beschikbare documenten.

Betrokkene heeft onvoldoende meegewerkt aan de vaststelling van de reisroute, nu zij haar reisverhaal niet heeft onderbouwd met het gebruikte grensoverschrijdingsdocument noch in staat is om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de reisroute te geven. Immers, betrokkene stelt dat zij van Irak via onder andere Turkije en Griekenland naar Nederland is gereisd, van welke reizen in redelijkheid mag worden verondersteld dat deze met documenten te staven zouden zijn. Voorts mag in alle redelijkheid worden verwacht dat zij informatie kan verschaffen over eenvoudige zaken als de plaatsen en landen waardoor zij is gekomen en de personalia waarop zij is gereisd. Betrokkene is hier echter niet toe in staat gebleken. De verklaring van betrokkene voor de beschreven gang van zaken, te weten dat zij één en ander niet weet en het paspoort slechts kort in handen had, wordt hiervoor als onvoldoende van de hand gewezen.

Nu betrokkene ter staving van haar aanvraag onvoldoende identiteitspapieren en geen reisdocumenten of bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van haar aanvraag en niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van deze documenten niet aan haar is toe te rekenen, is de oprechtheid van haar asielrelaas op voorhand aangetast en wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van dit relaas.”

In de zienswijze is daarover (voorzover hier van belang) gezegd:

“Belanghebbende is van mening dat zij alle voor de beoordeling van haar asielaanvraag noodzakelijke documenten heeft overgelegd. De documenten die ontbreken zijn niet noodzakelijk voor de beoordeling van haar asielaanvraag nu u redelijkerwijs niet kunt twijfelen aan haar nationaliteit en identiteit.

Verder heeft belanghebbende aannemelijk gemaakt dat het ontbreken van de door u genoemde documenten redelijkerwijs niet aan belanghebbende kan worden toegerekend. De vreemdeling hoeft niet aan te tonen dat het ontbreken van documenten niet toerekenbaar is, zij moet dit aannemelijk maken. Bij de totstandkoming van de Vw 2000 antwoordde de regering op vragen van de VVD het volgende: Het begrip 'aantonen', dat oorspronkelijk in het wetsvoorstel ongedocumenteerden was opgenomen, is naar aanleiding van het advies van de Raad van State en naar aanleiding van kritiek van de UNHCR veranderd in 'aannemelijk maken'. Wij hebben niet overwogen dit onderdeel thans te wijzigen, omdat wij met de Raad van State en de UNHCR van mening zijn dat met 'aantonen' de bewijslast te zwaar zou zijn, waardoor het risico te groot zou worden dat vluchtelingen niet worden toegelaten omdat zij niet kunnen aantonen vluchteling te zijn (Tweede Kamer, vergaderjaar 1999- 2000, 26 732, nr. 7, p. 152)”.

U vereist wel dat belanghebbende het niet toerekenbaar kunnen overleggen van documenten aantoon.

U gaat namelijk ten onrechte voorbij aan de situatie waarin belanghebbende verkeerde.

Belanghebbende heeft aangegeven dat al de documenten die gebruikt zijn tijdens de reis, zoals de treintickets ingenomen zijn door de reisagent.

Dat zij toen in Turkije was maakt juist dat ze geen beroep kon doen op de autoriteiten en daar bescherming kon vragen. Turkije heeft weliswaar het Vluchtelingenverdrag ondertekent maar houdt gezien het territoriaal voorbehoud nog steeds vast aan de geografische beperking zodat alleen vluchtelingen uit Europa in aanmerking komen voor een vluchtelingenstatus. Belanghebbende zou dus nimmer als vluchteling door Turkije kunnen worden geaccepteerd. Derhalve was er voor haar in Turkije nog steeds een gevaar voor refoulement. Ik verwijs in deze naar het algemeen ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken inzake Turkije van 13 december 2005.

Belanghebbende heeft stiekem haar identiteitskaart mee genomen. Ze had deze verstopt in haar kleren. Van de reisagent mocht ze geen enkel document mee nemen.

Het is verder overduidelijk dat indien een persoon met personenauto's reist, zij daarvan geen documenten zal hebben.

Ook is het in de cultuur van Irak wel normaal dat de oudste broer bepaalt wat er gebeurt en jongere zussen/ vrouwen dat niet tegen kunnen spreken ook al zijn ze volwassen.

De stelling dat het ontbreken van documenten niet aan belanghebbende kan worden tegengeworpen vindt ondersteuning in de uitspraak van rechtbank Den Haag van 31 maart 1999, te vinden in RV 1999 nr. 13 m.n. van T. Spijkerboer. In zijn uitspraak overweegt de president:

"...Deze bepaling (hier wordt aan artikel 15c lid 1 onder f van de oude wet gerefereerd waarvan artikel 31 lid onder f een dubblure is) wordt uitsluitend toegepast na een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag, waarbij het toerekenbaar ontbreken van documenten altijd in de context van het totale feitencomplex moet worden beschouwd.... Evenmin kan het verzoekster worden verweten dat zij de reispapieren niet zelf in handen heeft gehad, hetgeen gelet op grond van hetgeen bekend is over de werkwijze van reisagenten niet onaannemelijk kan worden geacht."

Het verwijtbaar niet beschikken over documenten is niet zelfstandig een grond voor afwijzing van de aanvraag. Het verwijtbaar ontbreken van documenten moet worden gezien in het licht van het gehele feitencomplex.

In de bestreden beschikking is vervolgens overwogen:

"Ongedocumenteerd

Ten aanzien van de stelling van betrokkene dat ten onrechte de ongedocumenteerdheid is tegengeworpen en voorbij is gegaan aan de situatie waarin zij verkeerde wordt overwogen dat deze niet wordt gevolgd. Onder verwijzing naar paragraaf C1/5.8.3 van de Vreemdelingen-circulaire wordt opgemerkt dat een vreemdelinge zijn documenten zorgvuldig hoort te bewaren. Indien de asielzoeker verklaart dat de documenten zijn afgegeven aan de reisagent geldt het volgende. Het uitgangspunt is dat de situatie waarin een vreemdelinge haar documenten aan de reisagent heeft afgestaan aan de vreemdelinge is toe te rekenen. Slechts wanneer de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de papieren onder dwang heeft moeten afgeven en zij volledig meewerkt en geloofwaardig is, is het ontbreken van documenten niet toerekenbaar. In het voornemen is overwogen dat betrokkene niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van documenten niet toerekenbaar is. (Het woord 'aantonen' wordt overigens in het gehele deel terzake niet genoemd). Betrokkene heeft tijdens het eerste gehoor verklaard dat zij haar nationaliteitskaart en paspoort heeft afgestaan aan de reisagent. Echter, betrokkene heeft nimmer gesteld en aannemelijk gemaakt dat het afstaan van deze documenten onder dwang heeft plaatsgevonden, zij verklaart alleen dat zij dit op advies van haar broer heeft gedaan. Dat het in Irak normaal is dat een jongere zus naar een oudere broer luistert is evenmin doorslaggevend. Tevens is haar asielrelaas niet geloofwaardig gevonden. Hiertoe wordt verwezen naar het voornemen van 4 juli 2006 alsmede naar hetgeen hieronder aangaande de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt overwogen. Dat zij zich nog niet in Nederland bevond ontslaat haar evenmin van de eigen verantwoordelijkheid. De uitspraak van de rechtbank Den Haag van 31 maart 1999 waar betrokkene naar wijst- die deels gaat over de bewijslast- doet aan het vorenstaande niets af, waarbij

wordt opgemerkt dat het niet beschikken over documenten in casu ook niet als zelfstandige afdoeningsgrond is gebruikt, maar- zoals genoemde uitspraak ook aanhaalt- in deze is bekeken in het totale door betrokkene verhaalde feitencomplex inzake haar gestelde vrees voor vervolging, die in haar geval ongeloofwaardig is geacht."

Hieruit kan worden afgeleid dat het verweerder nog slechts gaat/ ging over de afgifte van de documenten aan de reisagent. Hier zegt verweerder:

"Betrokkene heeft tijdens het eerste gehoor verklaard dat zij haar nationaliteitskaart en paspoort heeft afgestaan aan de reisagent. Echter, betrokkene heeft nimmer gesteld en aannemelijk gemaakt dat dit onder dwang heeft plaatsgevonden, zij verklaart alleen dat zij dit op advies van haar broer heeft gedaan."

In het rapport eerste gehoor staat echter:

"Heeft u een document die uw nationaliteit ondersteunt?

Ja, de identiteitskaart die ik in Ter Apel overlegde". (blz. 1)

"Heeft u hier of in Irak nog meer documenten die uw nationaliteit ondersteunen?

Ja, het nationaliteitsbewijs en het paspoort zijn achtergebleven. Alle twee zijn achtergebleven bij mijn broer in Turkije". (blz. 1).

"Waarom reisde hij (haar broer, toevoeging () niet mee naar Nederland?

Ik ben met een vals paspoort hierheen gekomen. Wij bleven een maand in Turkije en dat was te lang (?) om een betrouwbare reisagent te vinden. En eindelijk vonden we er één en ik kreeg een vals paspoort, ik weet niet wat voor paspoort het was, en ik moest alleen mee. Ik reisde mee met een familie met een vrouw en kinderen. Zodoende bleef mijn broer achter." (blz. 2)

"Dit paspoort (haar eigen echte paspoort, toevoeging () heeft uw broer niet?

Ik kan geen ja of nee zeggen." (blz. 4)

"U heeft het bij hem achtergelaten?

Ja." (blz. 4)

"Maar u ging op reis, waarom nam u het niet mee?

Dat mocht niet van de reisagent. Hij maakte een ander paspoort." (blz. 4)

Appellante heeft haar nationaliteitsbewijs en haar eigen echte paspoort niet afgegeven aan de reisagent en dat heeft haar broer ook niet geadviseerd. Dat staat zoals blijkt ook niet in het rapport eerste gehoord.

In het rapport eerste gehoor staat dat zij eerst vluchten naar Turkije. Dat gaat met haar eigen, echte paspoort. Zij ging met de auto van de vriend van haar broer. Bij de grens heeft zij haar eigen, echte paspoort getoond. Van Turkije uit moest verder gevlucht worden. Appellante wist van niets want haar broer regelde dit alles. Daarom vroeg zij ook geen asiel in Turkije aan.

Over dat stuk staat in het eerste gehoor (bladzijde 7):

“Waarom vroeg u geen asiel in Turkije?

Ik weet het niet. Mijn broer regelde het”.

“Door welk land reisde u naar Nederland?

Ik weet dat ik door Griekenland ging, maar de andere landen weet ik niet. Ik had niet veel contact met de chauffeur”.

“Reisde u met een gewone auto?

Een rode landcruiser”.

“Hoe kan het dat u niet weet door welke landen u ging?

Ik reisde wel maar wist van niets”.

“Maar hoe kan dat? Want u kon alles zien? U kunt ook een beetje Engels?

Door de omstandigheden die ik mee heb gemaakt, vermoeidheid en het afscheid van mijn broer. Ik lette er niet op”.

“Wat voor nationaliteit stond er op het valse paspoort?

Hij zei een Europees land. Hij liet het niet zien”.

“Moest u bij het grensovergangen niet zelf het paspoort laten zien?

Bij de grensovergangen van Turkije liet hij het zien”.

“En de andere grensovergangen?

Nee, ik deed dat niet zelf”.

“Waar is het paspoort nu?

Bij de reisagent”.

“Reisde u ook per boot?

Ja”.

“Heeft u daar een ticket van?

Nee, de reisagent regelde het”.

“Waar is de reisagent nu?

Hij liet me hier gewoon achter en ging door met de vrouwen en kinderen”.

“Waar liet hij u achter?

Er zijn bussen die vervoeren de asielzoekers en hij zette me ergens waar ik de bus kon pakken naar Ter Apel”.

“Vroeg u meteen asiel?

Ja”.

Hieruit volgt dat toen zij in Turkije aankwamen de reisagent nog niet in beeld was. Het gaat verweerder dus niet om de overgang Irak/Turkije. Verweerder is dus teruggekomen op de overweging terzake in de zienswijze. Appellante heeft haar nationaliteitsbewijs en eigen, echte paspoort, dus onbestreden achtergelaten bij haar broer in Turkije. Dit deel van de beschikking kon derhalve niet in stand blijven.

Voor de verdere reis gebruikte appellante een vals paspoort. Uit het rapport eerste gehoor blijkt dat zij dat valse paspoort nimmer in handen heeft gehad maar dat dit steeds in het bezit van de reisagent is gebleven die het desgewenst bij de grensovergang liet zien. Appellante mocht dat paspoort niet zien.

Voorts blijkt uit het rapport eerste gehoor dat per auto en deels per boot is gereisd en zij in ieder geval door Griekenland is gereisd.

In het rapport nader gehoor heeft appellante daarover gezegd (bladzijde 10 en 11):

*"Bent u in het bezit van documenten- anders dan al aangegeven tijdens het eerste gehoor- die uw verklaringen van uw asielrelaas onderbouwen?
Nee".*

*"Waarom niet?
Ik heb alle papieren achtergelaten bij mijn broer".*

*"Welke papieren heeft u bij uw broer achtergelaten?
Mijn paspoort en mijn nationaliteitsverklaring".*

*"Zijn dit originele, op uw persoon betrekking hebbende, documenten?
Ja".*

*"Welke documenten heeft u dan gebruikt op uw vliegreis naar Nederland?
Ik heb in Turkije heel even het tijdens de reis gebruikte paspoort gezien. Het was een buitenlands paspoort. De rest van de reis had hij, de reisagent, het in zijn bezit. Ik moest van de reisagent een bepaalde naam onthouden. Mijn broer had deze naam voor mij op een briefje geschreven. Het paspoort was voorzien van een vrouw die, net als ik, een hoofddoek draagt".*

*"Waarom heeft u geen gebruik gemaakt van uw eigen paspoort?
Dat is een afspraak die gemaakt is tussen mijn broer en de reisagent. De reisagent zei dat dit de beste manier was om naar Europa te reizen. Ik was bang om Irak te verlaten, om mijn broer achter te laten en om naar een vreemd land te reizen. Tegen mij is gezegd dat dit de meest betrouwbare manier van reizen is".*

*"Als ik u vraag wat betrouwbaarder is, reizen op een vals dan wel vervalst paspoort, of reizen op een echt, op uw persoon betrekking hebbend, paspoort, wat is dan uw antwoord?
Ik kon mijn eigen paspoort niet gebruiken om hier naartoe te komen".*

“Waarom niet?

Mijn broer vertelde mij dat je een bepaalde procedure moet volgen. Daarmee bedoel ik dat je visa moet aanvragen. Ik wou dat hij, mijn broer, deze kant uit kwam. Dat zou een stuk gemakkelijker voor ons zijn”.

Uit de toelichting volgt dat appellante nimmer iets aan de reisagent heeft afgegeven maar integendeel het valse paspoort nooit in handen heeft gehad. In het rapport eerste gehoor staat dat de reisagent ook ticket van de bootreis in zijn bezit had. Dat heeft zij dus ook nooit gehad en dus ook nooit kunnen afgeven.

In beroep is op dat punt het navolgende aangevoerd?

7. In de beschikking stelt verweerder dat het ontbreken van documenten aan eiseres kan worden toegeworpen. Eiseres bestrijdt deze stelling. Zij is van mening dat de verklaringen die zij geeft over de documenten die ontbreken consistent en geloofwaardig zijn en deze verklaringen overeen komen met wat overigens, bijvoorbeeld uit ambtsberichten en uit algemene kennis, bekend is. Er was wel degelijk sprake van dwang waartegen zij geen weerstand kon en hoefde te bieden. Haar broer en zwager dwongen haar om de documenten aan haar broer te geven. De reisagent gaf aan dat hij eiseres niet zou meenemen als zij haar documenten zou meenemen.

8. De documenten die tijdens de reis gebruikt zijn waren van de reisagent en vals. Ze had geen mogelijkheid om die van de reisagent af te nemen en hier te overleggen.

Tere verduidelijking: punt 8 houdt in dat zij de documenten (valse paspoort en bootticket) nimmer in haar bezit heeft gehad en zij geen mogelijkheid had om die documenten af te nemen van die reisagent. Zij reisde onbestreden per auto zodat er verder geen reisdocumenten waren. Dat is wat appellante in het beroepschrift ook zo zegt.

De overweging van de rechtbank is op dat punt derhalve onbegrijpelijk. Appellante heeft het paspoort niet in handen gehad. Dat heeft zij ook niet gezegd. Het lijkt er op dat verweerder en de rechtbank het paspoort als reisdocument zien. Het lijkt er ook op dat het bootticket als reisdocument wordt gezien.

Appellant heeft onbestreden stiekem een echte identiteitskaart meegenomen en die ook onmiddellijk aan verweerder gegeven. Uit het oordeel van de rechtbank echter lijkt te volgen dat de documenten terzake identiteit en nationaliteit (paspoort/nationaliteitsbewijs) geen rol meer spelen en de redernering van appellante wordt gevolgd. Dat geldt evenzeer voor de bootticket. Vast staat immers dat er aan de reisagent niets is afgegeven.

Die vaststelling en erkenning (ook) door de rechtbank impliceert dat ten aanzien van reisdocumenten als bootticket, paspoort etc. de redernering wordt gevolgd dat die niet toerekenbaar ontbreken!

Het staat verder vast dat zij per auto is gereisd (afgezien van de boottocht waar over de ticket dan geen discussie meer is).

De onderbouwing van verweerder (gesanctioneerd door de rechtbank) dat:

Eiseres toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ter vaststelling van haar identiteit, nationaliteit en reisroute en ten aanzien van het ontbreken van reisdocumenten heeft opgemerkt dat eiseres geen enkel formeel dan wel indicatief bewijs heeft overgelegd om haar reisroute te kunnen onderbouwen, terwijl dat redelijkerwijs wel van haar mocht worden verwacht. Gelet op de daaraan ten grondslag gelegde motivering is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van reisdocumenten haar niet kan worden toegerekend.

Kan derhalve geen stand houden. De redenering is dan tegenstrijdig. Primair immers kan het ontbreken van documenten haar niet tegengeworpen worden. Eerst als die basis zou ontbreken is het reisverband als zodanig relevant.

Ook op dat punt echter blijkt de redenering van verweerder (en de rechtbank) tegenstrijdig.

De rechtbank overweegt dat verweerder stelt:

Evenmin heeft eiseres volgens verweerder haar reisverhaal aannemelijk gemaakt door het afleggen van gedetailleerde coherente, verifieerbare verklaringen. Eiseres is immers niet in staat gebleken informatie te verschaffen over eenvoudige zaken als de plaatsen en landen waardoor zij is gekomen en de personalia waar op zij gereisd is. De verklaring van eiseres dat zij één en ander niet weet en het paspoort slechts kort in handen heeft gehad, acht verweerder ontoereikend voor een ander oordeel. Derhalve heeft eiseres onvoldoende meegewerkt aan de vaststelling van de door haar beweerdelijk afgelegde reisroute, aldus verweerder.

Daarover zegt de rechtbank dan:

Voor zover eiseres heeft willen betogen dat zij in dit verband afhankelijk was van haar reisagent, wijst de rechtbank erop dat volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (onder meer 8 oktober 2002, Jv 2002/414 en 23 januari 2004, Jv 2004/104) afhankelijk van de reisagent niet kan afdoen aan de eigen verantwoordelijkheid van eiseres voor de onderbouwing, waar mogelijk, van het reisverhaal. Er bestaat geen aanleiding om daarover in casu anders te oordelen. In hetgeen eiseres in dit verband bij aanvullende beroepsgronden van 5 december 2006 nog heeft betoogd, namelijk dat de reisroute volstrekt logisch is, dat zij afhankelijk was van het haar onbekende Europees schrift en dat haar niets werd verteld, alsmede dat zij onder spanning stond, ziet de rechtbank geen aanleiding om tot een andersluidend oordeel te komen.

Dit kan echter geen stand houden. Eiseres stelt consistent en juist verteld te hebben over haar reisroute. De overweging dat zij een en ander niet weet en het paspoort slechts kort in handen heeft gehad acht verweerder (en de rechtbank) ontoereikend voor een ander oordeel. Gezien hetgeen hiervoor gezegd is over de documenten heeft de rechtbank niet kunnen overwogen:

Gelet op het bepaalde in paragraaf C1/5.8.3. van de Vc 2000 behoeft de vraag of eiseres ook toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd om haar identiteit en nationaliteit te kunnen vaststellen geen verdere bespreking. Hetgeen door partijen

in dit verband naar voren is gebracht zal dan ook buiten beschouwing worden gelaten.

Dit is immers in beginsel mede bepalend zoals blijkt uit deze overweging. Daar komt bij dat de redenering valse paspoort met betrekking tot het bootticket gevolgd wordt. Uit het geheel dat zij het paspoort nooit heeft in mogen en kunnen zien blijkt dat zij niet hoefde en kon weten onder welke personalia zij reisde.

Appellante heeft ook gezegd dat haar broer een naam opschreef die zij moest onthouden. Verweerder heeft ook niet verder gevraagd.

Het ontbreken van documenten maar ook het ontbreken van de personalia waaronder zij is gereisd, welke ook, impliceert derhalve niet dat appellante onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van de door haar afgelegde reisroute.

Het gaat dan om de beoordeling van haar verhaal over de reisroute als zodanig.

Appellante heeft over haar reisroute (vertrek 07-09-2005) het volgende gezegd:

1. Vertrekpunt: (bij Badhdad), Irak

- 2.

Bijzonderheden: Amerikaanse controle (bladzijde 6, rapport eerste gehoor).

De afstand tussen en zal zo'n 400 KM zijn. Appellante zegt dat zij er zo'n 6 á 7 uur over deden en dat zou heel goed kunnen.

In hebben zij overnacht bij een vriend van haar broer en vervolgens zijn zij naar de grens met Turkije gegaan.

3. Ibrahim Khalil (grensovergang met Koerdisch checkpoint; daarna Turkse grenspost). Eigen paspoort getoond. Zij kon door.

4. Istanboel. Die reis duurde 1,5 dag.

Voor een goed begrip. De afstand tussen Ibrahim Khalil/Habur en Istanbul is 1623,79 KM en duurt volgens de routeplanner 18,5 uur (zie bijlage).

Eiseres zegt dat zij er anderhalve dag over deed. Dat is derhalve 36 uren. Er van uitgaande dat er ook gerust wordt en geslapen is dit zeker niet onaannemelijk.

5. Gerekend vanaf Istanbul tot Amsterdam is de afstand per auto volgens de routeplanner 2670,26 KM en de reisduur 25,5 uur (zie bijlage).

Appellante zegt er 5 dagen over gedaan te hebben. Dat is alleszins aanvaardbaar en aannemelijk. Rust en slaaptijd wordt dan meegenomen. De route heeft ook door Griekenland gevoerd. Uit de routeplanner blijkt ook dat dit goed mogelijk is. Er zijn meerdere routes ook via Griekenland voorstelbaar maar het ging om de aannemelijkheid van de reisroute.

In dit geval is de reisduur zoals door appellante beschreven aannemelijk en verifieerbaar.

De identiteit is bekend. De nationaliteit is ook bekend en aannemelijk.

Appellante heeft op bladzijde 11 van het rapport nader gehoor nog een hele goede verklaring gegeven voor het feit dat zij niet met haar eigen echte paspoort kon reizen. Als Irakeze zou zij voor Nederland of Groot-Britannië een visum nodig hebben en dat krijgt zij natuurlijk niet. De geschetste dwang om zo te reizen bestaat dan uit geen andere mogelijkheid hebben. Dit verklaart ook waarom de reisagent een paspoort van een Europees land gebruikte.

Appellante beschrijft ook het vervoermiddel te weten een rode landcruiser en pick-up van een oom.

De enige vraag die rest is dus of appellante had moeten lezen door welke landen en plaatsen zij zijn gereden. Uit de stukken blijkt dat appellante Irakees is en slechts het Arabisch schrift kende. Zij kent een klein beetje Engels, dat wil zeggen wat woorden die zij overigens niet kan lezen. Zij kon dus de verschillende borden die er ongetwijfeld geweest zijn niet lezen. Die waren namelijk allemaal in Europees schrift. Informatie kreeg zij niet. In hotels tijdens de reis Istanbul-Nederland heeft zij niet verbleven. De reisduur klopt. De route is aannemelijk en dat zij geen Europees schrift kon lezen staat vast. Ook het gebrek aan informatie van de reisagent staat vast. De overweging terzake van de rechtbank ziet op de reactie op het afgeven van de documenten aan de reisagent maar die situatie doet zich hier niet voor (beetje vage zin). De overweging kan de bestreden beslissing derhalve niet dragen.

Al met al kan de stelling dat het verhaal reeds daarom ongeloofwaardig is en dus positieve overtuigingskracht moet hebben derhalve geen stand houden.

Het ontbreken van documenten kan niet buiten de beoordeling blijven als anderzijds het ontbreken weer wordt binnen gehaald bij de beoordeling van de reisroute en medewerkingswil.

Er kan op basis van al hetgeen in beroep etc. is aangevoerd niet gezegd worden dat die wil, al dan niet toerekenbaar, ontbrak. Integendeel.

Alsdan zou het asielverhaal ook op andere positieve wijze zijn beoordeeld.

Grief II

Ten onrechte heeft de rechtbank 's Gravenhage, zp 's Hertogenbosch, in de beslissing van 11 mei 2007, verzonden op 14 mei 2007 (AWB 06/44181) overwogen

“Indien, zoals in casu het geval is, sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongeruimde wendingen en tegenstrijdigheden van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden”.

“ Volgens verweerder is van een positieve overtuigingskracht als hiervoor bedoeld in het geval van eiseres geen sprake. Weliswaar wordt eiseres gevolgd in de door haar aan haar asielrelaas ten grondslag gelegde feiten, maar uit het bestreden besluit blijkt dat verweerder het realiteitsgehalte van de aan deze feiten ontleende vermoedens en verklaringen van derden niet plausibel acht en dat als gevolg daarvan het hele asielrelaas ongeloofwaardig wordt geacht. Ter nadere onderbouwing van dit standpunt heeft verweerder overwogen dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij vanwege de problemen van haar broer Isam met de Islamieten heeft te vrezen voor vervolging in de zin van het Verdrag. Uit het relaas van eiseres is immers gebleken dat het haar broer was die problemen had met deze Islamitische groepering en niet is gesteld of gebleken dat eiseres persoonlijk door deze groepering is benaderd dan wel bedreigd. Weliswaar stelt eiseres dat de woning door Islamieten is beschoten, maar dat dit door deze personen is gebeurd baseert zij in de eerste plaats op vermoedens. Daarnaast is overwogen dat deze beschieting het gevolg zou zijn geweest van de problemen van haar broer en niet tegen haar persoonlijk was gericht. Eiseres heeft geenszins aannemelijk gemaakt dat zij bij terugkeer van deze mensen problemen zal gaan ondervinden. Hetgeen eiseres in de zienswijze op dit punt heeft aangevoerd, namelijk dat het normaal is dat er familieleden van tegenstanders in Irak worden ontvoerd en vrouwen worden verkracht, alsmede dat heel haar familie in één woning woont en als één tegenstander wordt beschouwd, waardoor eiseres door de problemen van haar broer gevaar loopt omdat er op de woning is geschoten, wordt door verweerder niet gevolgd. Eiseres heeft haar verklaringen niet nader onderbouwd en zij kan terzake voorts ook anderszins niet overtuigen, aldus verweerder. Een beroep op de algemene situatie in Irak is hiervoor ontoereikend. Daarnaast baseert eiseres haar verklaringen op vermoedens nu zij niet eens weet wie er op de woning heeft geschoten, waardoor het speculatie is dat dit dezelfde groepering is die haar broer heeft bedreigd. Tevens geeft eiseres aan dat het haar broer is die problemen heeft met de terroristen. Het feit dat eiseres en haar broer onder één dak wonen is onvoldoende om aannemelijk te achten dat eiseres ook te vrezen heeft vervolging van deze terroristen.

Evenmin is volgens verweerder aannemelijk gemaakt dat eiseres vanwege de problemen met de Amerikanen (arrestatie broer en oom in 2003) en de Iraakse politie vanwege haar gestelde familierelatie heeft te vrezen voor vervolging. In de eerste plaats is niet gesteld en gebleken dat deze problemen voor haar een aanleiding waren om haar land te verlaten. Weliswaar werd de ouderlijke woning van eiseres destijds regelmatig door de politie ingevallen maar nu niet is gebleken

van een specifieke aandacht voor eiseres, is haar vrees terzake niet aannemelijk gemaakt, aldus verweerder. Eiseres is zelf nimmer meegenomen, ondervraagd of gearresteerd geweest. Evenmin is aannemelijk gemaakt dat eiseres vanwege haar gestelde familierelatie met bekende personen, die zij niet nader onderbouwd heeft, heeft te vrezen voor vervolging. Ook hier is niet gebleken van een specifiek op haar persoon gerichte negatieve aandacht van welke zijde dan ook. Hetgeen eiseres in dit verband in de zienswijze naar voren heeft gebracht inzake haar familiale banden, toegedichte politieke overtuiging en haar geloof kan reeds niet worden gevolgd nu dit niet nader is onderbouwd, aldus verweerder. Bovendien baseert eiseres zich op dit punt volgens verweerder slechts op vermoedens en op de algemene situatie in Irak. De stelling dat er onvoldoende verband wordt gelegd tussen de gebeurtenissen die aanleiding zijn geweest voor haar vertrek en het feit dat haar familie in het verleden bekend was als aanhanger van Saddam Hoessein, laat naar de mening van verweerder onverlet dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij daadwerkelijk persoonlijk te vrezen heeft voor vervolging".

Naar het oordeel van de rechtbank bestaat er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich op basis van al het voorgaande, in onderlinge samenhang bezien, niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiseres niet geloofwaardig is, zodat eiseres op basis daarvan niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Hetgeen eiseres in beroep heeft aangevoerd werpt geen zodanig ander licht op de zaak dat bij de aan de rechtbank toekomende marginale toetsing moet worden geconcludeerd dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht mist.

Toelichting

Opmerkelijk is dat verweerder de door appellante gestelde feiten geloofwaardig acht.

Dus vast staat:

1. Sinds de val van Saddam Hussein en de aankomst van de Amerikaanse troepen is ons huis bestormt door Amerikaanse troepen.
2. Haar tante, haar man en haar zoon verbleven daar ook. Zij waren vanwege de oorlog vanuit Bagdad naar ons gevlucht.
3. _____ (man van haar tante) is samen met de broer van appellante aangehouden door Amerikaanse troepen (mei 2003 na de val van Saddam Hussein). Bij die inval zijn ook de papieren van de vader van appellante meegenomen.
4. De Amerikanen vroegen waar _____, een familielid was. Hij stond op de foto met haar vader. Haar broer werd door de Amerikanen ernstig mishandeld. Foto's van haar vader zijn in beslag genomen. Hij was brigadelid van de Baathpartij.
5. De Amerikanen kwamen vaak langs om naar onder meer de gearresteerde broer te vragen.

6. In november 2003 werden haar broer en de man van haar tante vrijgelaten. De Amerikanen lieten haar met rust maar toen kwam het Iraakse leger en de Iraakse coalitie die de informatie van de Amerikanen hadden en haar en de anderen beschuldigden familie van _____ te zijn.
7. _____ vertrok naar de VAR.
8. De Iraakse overheid zei jullie tijd is voorbij. Jullie vader was brigadelid van de Baathpartij. Nu hebben jullie geen plaats meer in Irak.
9. Appellante kan de situatie niet vervolgen wegens haar vaders Baath-verleden. Dat geldt ook voor werk.
10. _____ is familie. Hij was vice-president van de republiek (vice-voorzitter van de Revolutionaire Commandoraad).

Tot zover de onbestreden feiten over de problemen met de Amerikanen en de Iraakse overheid (leger en politie).

Thans de problemen met de Hoge Raad van de Islamitische revolutie.

1. Haar broer kreeg problemen met deze Sjitische partij onder leiding van Al – Hakim.
2. Leden van die partij kwamen naar zijn zaak om pamfletten voor hen te schrijven. Dat wilde haar broer niet.
3. De weigering werd niet gepikt en er ontstond ruzie. Het verwijt was dat hij wel voor de Baathpartij werkte en nu niet voor hen. Hij werd mishandeld en wilde aangifte doen (1 juli 2005).
4. De politie wilde niet helpen omdat de Sjiiten eerlijk waren en de politie ook Sjiiten waren en hij een Baathverleden had.
5. De dag erna, op 2 juli 2005, werd de zaak van haar broer in brand gestoken door de betreffende Sjiiten.
6. Haar broer ging toen alsnog aangifte doen maar heeft het niet doorgezet.
7. Na die aangifte zijn er mensen naar haar huis gekomen en hebben op de deur geschoten.
8. Appellante weet niet wie er geschoten heeft. Het vermoeden is mensen van deze Sjitische partij.
9. Appellante en haar broer zijn Soennieten.

Ook deze feiten staan tussen partijen vast.

Verweerder stelt nu dat de vastgestelde ongeloofwaardigheid ziet op het realiteitsgehalte van de vermoedens van appellante inzake haar gestelde vrees voor de Islamitische groepering die haar broer zou bedreigen en naar haar zeggen de aanleiding voor haar vertrek uit Irak.

De onderbouwing is:

- a. Appellante is niet persoonlijk door deze groepering benaderd of bedreigd.
- b. Dat de Sjitische groepering hun woning heeft beschoten is een vermoeden.
- c. Haar broer had problemen en is weg uit Irak en de beschieting was niet tegen haar persoonlijk gericht.
- d. Bij terugkeer zal zij geen problemen van deze mensen ondervinden.

Appellante stelt vast dat verweerder zich, vreemd genoeg, in het bestreden besluit niet op het standpunt heeft gesteld dat de door haar gestelde feiten ongeloofwaardig zijn, maar heeft beoordeeld of zij kan worden gevolgd in haar aan de gestelde feiten ontleende vermoedens. Verweerder heeft bij deze beoordeling de toets van de positieve overtuigingskracht gehanteerd en heeft geconcludeerd dat de vermoedens van appellante niet geloofwaardig zijn zodat het relaas van appellante positieve overtuigingskracht ontbeert. Dat heeft de rechtbank gesanctioneerd. (De toets van de positieve overtuigingskracht impliceert een zekere mate van verwijtbaarheid. Het valt de vreemdelinge te verwijten dat op het niveau van de feiten in haar relaas sprake is van hiaten, vaagheden en ongerijmdheden.) Indien wordt uitgegaan van de juistheid van de feiten maar twijfel bestaat met betrekking tot de aan die feiten ontleende vermoedens, is veelal sprake van een aannemelijkheidsoordeel. Verwijtbaarheid speelt hierbij een minder grote rol. De toets van de positieve overtuigingskracht kan echter, indien sprake is van één van de in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 genoemde omstandigheden, eveneens worden toegepast bij de beoordeling van het realiteitsgehalte van de aan de feiten ontleende vermoedens. Appellante verwijst in dit verband naar rechtsoverweging 2.1.2. van de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 12 februari 2004 (Jv2004/140). In een dergelijk geval mag van de vreemdeling een grotere inspanning worden verwacht om haar gestelde vrees aannemelijk te maken. Verweerder dient echter, indien de toets van de positieve overtuigingskracht wordt gehanteerd, wel aan te tonen dat in de verklaringen van de vreemdelinge die betrekking hebben op de gestelde vrees, sprake is van hiaten, vaagheden en ongerijmdheden. Gelet op dit toetsingskader diende de rechtbank te beoordelen of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de door appellante aan de feiten ontleende vermoedens de toets van de positieve overtuigingskracht niet kunnen doorstaan.

In de eerste plaats is er geen sprake van het toerekenbaar ontbreken van de documenten zodat de positieve overtuigingskracht geen rol mag spelen. In casu is toch de geloofwaardigheidstoets gehanteerd. Verweerder had de aannemelijkheidstoets moeten hanteren en heeft dat niet gedaan. Er zijn evenmin hiaten, vaagheden of ongerijmdheden geconstateerd.

Als het asielverhaal geloofwaardig is geldt hetgeen in de uitspraak van de Raad van State 11 februari 2005, no 200407775/1 is overwogen, te weten:

2.2.8. *“Indien een vreemdeling niet in staat is zijn asielrelaas met bewijsmateriaal te staven, kan hij ter onderbouwing van de geloofwaardigheid daarvan veelal slechts terugvallen op de eigen vermoedens en door hem weergegeven verklaringen van derden, welke derden veelal niet als objectieve bron kunnen worden aangemerkt. Het is vervolgens aan de minister om het realiteitsgehalte van die door een vreemdeling geuite vermoedens en verklaringen te beoordelen in het licht van hetgeen deze overigens heeft verklaard en van vergelijking van het relaas met al datgene, wat hij over de situatie in het land van herkomst weet uit ambtsberichten en andere objectieve bronnen en wat hij eerder heeft onderzocht en overwogen naar aanleiding van de gehoren van andere asielzoekers in een vergelijkbare situatie, en daaraan een oordeel te verbinden over de geloofwaardigheid van dat relaas.*

Met dat uitgangspunt strookt niet dat de minister, nadat hij heeft vastgesteld dat hij het asielrelaas geloofwaardig acht, zodanige vermoedens en verklaringen niettemin niet als zijnde geloofwaardig betreft bij de beoordeling van de vraag of de desbetreffende vreemdeling met zijn relaas aannemelijk heeft gemaakt dat hij in aanmerking komt voor verlening van een verblijfvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000. Het oordeel van de rechtbank dat de afwijzing van de aanvraag niet consistent is gemotiveerd, nu de minister enerzijds uitgaat van de geloofwaardigheid van het relaas en anderzijds het besluit van 5 september 2003 de vreemdeling tegenwerpt dat haar relaas is gebaseerd op eigen vermoedens en verklaringen van derden, is dan ook niet onjuist. De grieven 1 en 2 treffen geen doel”.

Grief III

Ten onrechte heeft de rechtbank 's-Gravenhage, z.p. 's-Hertogenbosch, in de beslissing van 11 mei 2007, verzonden op 14 mei 2007 (AWB 06/44181) overwogen:

“Voor zover eiseres zich op het standpunt stelt dat zij op grond van de algemene situatie in Irak in aanmerking dient te komen voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a of b, van de Vw 2000, overweegt de rechtbank dat een beroep op de algemene situatie ontoereikend is voor toelating op voornoemde gronden”.

Ten aanzien van het beroep van eiseres op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, overweegt de rechtbank als volgt:

“Eiseres doet een beroep op een te voeren categoriaal beschermingsbeleid voor Centraal-Irak. De rechtbank stelt vast dat het beleid van categoriale bescherming ten aanzien van asielzoekers uit Centraal-Irak ten tijde van het bestreden besluit van 16 augustus 2006 reeds was beëindigd. Bij uitspraak van 3 juli 2006, 200602792/1, heeft de Afdeling geoordeeld dat er geen grond is voor het oordeel dat verweerder zich mede in het licht van het in andere EU-landen terzake het gevoerde beleid niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de algehele situatie in Centraal-Irak niet zodanig is, dat een beleid van categoriale bescherming dient te worden gevoerd. Voorts heeft de Afdeling bij uitspraak van 22 november 2006 (JV 2007,37) overwogen dat geen grond bestaat voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de algehele situatie in Centraal-Irak, beschreven in het ambtsbericht van 27 april 2006, niet dusdanig is veranderd ten opzichte van de in het ambtsbericht van 15

december 2005 beschreven situatie, dat wederom een beleid van categoriale bescherming dient te worden gevoerd. Gelet hierop kan het in dit kader door eiseres aangevoerde door de rechtbank niet gevolgd worden en kan verweerders besluit om eiseres niet in aanmerking te brengen voor toelating op de grond bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d van de Vw 2000 de rechterlijke toetsing doorstaan".

In de brief van 2 april 2007 van verweerder aan de voorzitter van de tweede kamer (kenmerk: 5471842/DvB; uitvoering van de motie De Wit (SP), d.d. 20 december 2005, met als kenmerk behandeling 19657 nr.1118). staat over Irak

" Blijkens het ambtsbericht is de veiligheidsituatie in Centraal-Irak ten opzichte van april 2006 verder verslechterd. De centrale overheid heeft in grote delen van het land geen geweldsmonopolie en kan haar burgers niet tegen willekeurig geweld, dat aan de orde van de dag is, beschermen. Het geweld dat zich voordoet lijkt ongericht, in die zin dat een ieder er het slachtoffer van kan worden. Wat betreft de mate van geografische spreiding van het geweld zich grotendeels voordoet in het Soennitische midden van Irak. Noord-Irak is relatief veilig. Verder verdient opmerking dat de UNHCR heeft aanbevolen om soepel om te gaan met de toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel met het verlenen van subsidiaire vormen van bescherming aan asielzoekers uit Zuid- en Centraal-Irak. Voorts roept de UNHCR op geen Irakezen uit Centraal-Irak gedwongen uit te zetten. Tenslotte adviseert UNHCR negatief voor wat betreft de verwijdering van vreemdelingen naar Noord-Irak wanneer zij daar niet zijn geboren. Wat het beleid van andere EU-lidstaten betreft, merk ik nog het volgende op. Gebleken is dat België, Zweden en Zwitserland een vorm van categoriaal toelatingsbeleid voeren ten aanzien van asielzoekers uit Irak. Dit geldt weliswaar niet voor het Verenigd Koninkrijk, Duitsland en Denemarken. Er vindt door deze landen evenwel geen gedwongen uitzetting plaats van uitgeprocedeerde asielzoekers afkomstig uit Centraal-Irak.

Overigens vindt thans in Europees verband overleg plaats over de vraag of verder harmonisatie van het beleid inzake Irak mogelijk is en over de mogelijkheden van gezamenlijke inspanningen om de belangrijkste landen van eerste opvang van Irakezen te ondersteunen. Nederland streeft met onder meer Zweden en het Verenigd Koninkrijk ernaar dat een coherente Europese aanpak van de situatie in en rond Irak tot stand komt. Mede met het oog daarop is bevorderd dat het onderwerp wordt besproken tijdens de JBZ-raad van 18-19 april 2007 en de Raad voor Algemene Zaken en Externe Betrekkingen van 23-24 april 2007. Bij de beoordeling of een beleid van categoriale bescherming is geïndiceerd, dient tevens, zoals reeds hierboven vermeld, te worden gezien of er sprake is van een verblijfsalternatief. In de praktijk blijkt het nagenoeg onmogelijk om als Arabisch Centraal-Irakees verblijf te krijgen in Noord-Irak, omdat vrijwel geen enkele Arabische Centraal-Irakees door het veiligheidsonderzoek heen komt. Slechts als dit onderzoek tot een positieve uitkomst leidt, kan naar verluidt de toestemming tot vestiging worden verleend.

Gelet op de verdere verslechtering van de situatie in Centraal-Irak en de omslag van het beleid van een aantal omringende landen heb ik thans besloten om over te

gaan tot het instellen van het beleid van categoriale bescherming ten aanzien van asielzoekers, afkomstig uit Centraal-Irak".

Dit heeft overigens geresulteerd in WBV 2007/09. ook deze overweging kan derhalve geen stand houden.

Grief IV

Ten onrechte heeft de rechtbank 's Gravenhage, zp 's Hertogenbosch, in de beslissing van 11 mei 2007, verzonden op 14 mei 2007 (AWB 06/44181) overwogen:

Ten aanzien van de eerst in beroep naar voren gebrachte stelling dat eiseres een buitenechtelijke kind in Nederland heeft gekregen, hetgeen er toe leidt dat zij bij terugkeer het risico loopt op een onmenselijke behandeling of bestraffing in de zin van artikel 3 van het EVRM, overweegt de rechtbank als volgt:

"Vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) is dat ook indien gesteld wordt dat terugkeer naar een land leidt tot schending van artikel 3 van het EVRM, in de regel moet worden voldaan aan de in het nationale recht neergelegde procedureregels, welke er toe dienen de autoriteiten in staat te stellen aanvragen om een verblijfsvergunning op ordelijke wijze af te doen. De artikelen 4:2 van de Awb en 31, eerste lid, van de Vw 2000 behelzen zodanige regels. Deze strekken er toe dat de aanvrager de feiten en omstandigheden, waarop hij zijn aanvraag baseert, in het kader van de besluitvorming door het bestuur moet stellen en aannemelijk maken. Slechts onder bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden kan de noodzaak bestaan om de regels niet onverkort tegen te werpen (arrest van het Europees Hof voor de rechtbank van de Mens; hierna het EHRM, van 19 februari 1998 in de zaak tegen Nederland, JV 1998/45).

Uit de gedingstukken blijkt dat eiseres op 13 mei 2006, derhalve nog vóór het uitbrengen van het voornemen, in Nederland is bevallen van haar zoon. Eiseres heeft in die fase noch in de zienswijze naar aanleiding van het voornemen haar aanvraag af te wijzen, aangevoerd dat zij hierdoor bij terugkeer het risico loopt op een onmenselijke behandeling of bestraffing in de zin van artikel 3 van het EVRM. Eerst in beroep heeft zij dit gesteld ten betoge dat haar ten onrechte geen vergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw2000 is verleend. Verweerder heeft dit element dus niet in de besluitvorming kunnen betrekken. Het betreft geen feit of omstandigheid, als bedoeld in artikel 83 van de Vw2000, omdat gesteld nog gebleken is dat eiseres het gestelde niet eerder naar voren heeft kunnen brengen. Nu evenmin is gebleken van bijzondere feiten en omstandigheden, als bedoeld in voormelde uitspraak van het EHRM, kan deze stelling niet worden betrokken bij de beoordeling van het onderhavige beroep".

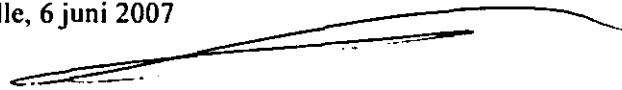
Ook deze overweging kan derhalve geen stand houden. De toets van artikel 3 EVRM Behoort overigens twee maal te worden gedaan en in beide gevallen kan de toets de toets der kritiek niet doorstaan.

Al met al meent appellante dat de rechtbank de bestreden beslissing had behoren te vernietigen en in ieder geval de redenering van de rechtbank geen stand kan houden.

Onder verwijzing naar het gestelde en de overige gedingstukken verzoekt appellante Uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de beslissing van de rechtbank te vernietigen alsmede te beslissen dat verweerder alsnog binnen twee weken na uw beslissing een nieuwe beslissing zal hebben te nemen met inachtneming van uw uitspraak.

Voorts verzoekt appellante Uw Afdeling de Staat der Nederlanden te veroordelen in de kosten die appellante in verband met de behandeling van het bezwaar, het beroep bij de rechtbank en van het hoger beroep bij Uw afdeling heeft moeten maken.

Zwolle, 6 juni 2007

C.F. Roza (bepaaldelijk gevolmachtigde in dit hoger beroep)

Bijlagen : - beslissing 11 mei 2007, verzonden op 14 mei 2007 van de Rechtbank 's-Gravenhage, z.p. 's-Hertogenbosch, AWB 06/44181.

- **Pleitnotitie**
- **Routeplanner Turkije-Amsterdam**
- **Routeplanner Habur/Ibrahim Khalil - Istanbul**